

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. F.**
zastoupen společností Tomáš Golán, daňová kancelář s. r. o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. 13949/18/5000-10610-712427,
ve věci uložení pokuty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou dne 28. 5. 2018 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 11. 12. 2017, č. j. 3698415/17/3200-11480-803419. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků na úseku evidence tržeb podle ust. § 29 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci tržeb“) a žalobci byla za tyto přestupky uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a dále povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Napadené rozhodnutí změnilo prvostupňové rozhodnutí toliko co do výše uložené pokuty, když nově za spáchané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 500 Kč.
2. Žalobce v podané žalobě nejprve poukazuje na právní základ sporu, když žalovanému vytýká, že výčet právních předpisů uvedených v napadeném rozhodnutí není kompletní, přičemž absentují důležitá ustanovení, což se dále projevuje také do zákonnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Další námitka žalobce směřuje do absence přičitatelnosti jednání zaměstnance žalobci. Prvostupňový správní orgán se dle žalobce nikterak nevypořádal s touto problematikou, když pouze uvedl, že odpovědnost obviněného za spáchané přestupky je objektivního charakteru. A ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí souhlasil s nutností posouzení otázky přičitatelnosti jednání třetí osoby obviněnému, tak zároveň nepochopil smysl a účel odvolacího řízení, když překročil své pravomoci. Z ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle názoru žalobce totiž plyne, že odvolací správní orgán není oprávněn rozvíjet nejen myšlenky prvostupňového orgánu, ale ani případné vady opravovat či je nahradit novým dokazováním. Pokud tedy žalovaný napravil absentující úvahy o přičitatelnosti jednání zaměstnance žalobci a tyto do napadeného rozhodnutí doplnil, jednalo se o překročení jeho pravomocí. K důkaznímu prostředku v podobě protokolu o místním šetření žalobce uvedl, že tento nemůže sloužit jako důkaz. Protokol je totiž sepsán v souladu s ust. § 80 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a jako takový obsahuje příslušná poučení. Ve vztahu k třetí osobě (dále také „zaměstnankyně“) ovšem poučení absentuje. Z protokolu tedy není seznatelné, zda se ze strany třetí osoby jednalo o podání vysvětlení dle ust. § 79 daňového řádu, který pak ovšem v souladu s odst. 3 předmětného ustanovení nelze použít jako důkazní prostředek, nebo se jednalo o svědeckou výpověď, přičemž ovšem zcela absentuje jakékoliv poučení směřující k této osobě, a to včetně možnosti odeprít výpověď. Při této variantě navíc žalobce poukazuje na skutečnost, že předmětnému šetření nebyl přítomen a skrytý výslech svědka je důkaz pořízený v rozporu se zákonem. Zmatečnost napadeného rozhodnutí shledává žalobce v bodě 21 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že: „nepřezkoumatelnost rozhodnutí zákon o odpovědnosti za přestupky či zákon o evidenci tržeb nedefinuje, nicméně lze v tomto případě analogicky vycházet z § 76 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní“. Nepřezkoumatelnost je dle žalobce objektivním stavem, který nezávisí na právní úpravě. Jak žalovaný, tak také prvostupňový správní orgán, se spokojil s minimem důkazů, když při zjišťování skutkového stavu věci vycházel prakticky pouze ze sepsaného protokolu, který nelze použít jako zákonný důkaz. Prvostupňový správní orgán přitom mohl bez obtíží vyslechnout tuto osobu, čímž následně mohl prokázat přičitatelnost jejího

jednání žalobci. Žalobce dále poukazuje na zjevnou manipulaci se zněním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, kdy žalovaný část znění rozsudku přepsal dle svého uvážení a část ponechal, a to tak, aby zněl v jeho prospěch. K námitce nedostatečného vypořádání se s materiální stránkou přestupku žalobce uvádí, že prvostupňový správní orgán zcela zmatečně aplikuje naplnění materiální stránky přestupků, když z jeho závěrů vyplývá, že pro posouzení naplnění materiální stránky přestupku je nepodstatná výše nezaevidované tržby. Tento závěr považuje žalobce za absurdní. Žalovaný se pak opětovně dopustil překročení svých pravomocí, když se v napadeném rozhodnutí jal napravovat nesprávný úřední postup a doplnil své úvahy týkající se materiální stránky přestupku. Žalovaný navíc nepřihlédl k nápravě provedené žalobcem, jakmile pochybení ze strany zaměstnankyně zjistil. Žalobce také namítá nepřiměřenou výši udělené pokuty. Ačkoli prvostupňový správní orgán vyloučil uložení správního trestu v podobě napomenutí, protože přihlédl ke stupni společenské škodlivosti, tak přitom tento stupeň nikde nedefinoval. Dále žalobce trvá na tom, že mu byly přičteny pouze přitěžující okolnosti a polehčujícím okolnostem se prvostupňový správní orgán řádně nevěnoval. Stejně jako se nedostatečně zabýval majetkovými poměry žalobce, když

vycházel při uložení pokuty z celkových tržeb a aplikoval je, jako by se jednalo o zisk. Dle žalobce nelze považovat ani příjem uvedený v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za měřítko vhodné k posouzení přiměřenosti udělené pokuty, neboť k příjmům je potřeba párovat také výdaje. Dle žalobce by i samotná výše pokuty měla odpovídat porušení povinností. V právním státě je nemožné, aby udělená pokuta byla téměř 3 100 násobkem předpokládané daňové povinnosti či 650 násobkem nezaevidované tržby.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 10. 2018 uvedl, že s právními názory uvedenými v žalobě nesouhlasí. K absenci přičitatelnosti jednání v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí, kde se touto otázkou zabýval. Upozornil také na dikci zákona o evidenci tržeb, stejně jako zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů, kdy z těchto zákonů jednoznačně vyplývá, že osobou, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, za účelem posouzení odpovědnosti za přestupek, se považuje mimo jiné i zaměstnanec. Přitom je nepochybná místní, časová a věcná vazba jednání zaměstnankyně žalobce k činnosti žalobce jako podnikající fyzické osoby. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou, že odvolací orgán překročil své pravomoci. Jak uvedl žalobce, dle ust. § 89 správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumávat napadené prvostupňové rozhodnutí na základě rozsahu odvolání, čemuž žalovaný dostál. Žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve prospěch žalobce a vypořádal se s námitkami uvedenými v odvolání, přičemž nejde o porušení právních předpisů či pochybení, pokud odvolací orgán doplní či rozvine argumentaci správního orgánu, neboť správní řízení tvoří jeden celek. Žalovaný dále uvádí, že nedošlo k žádnému pochybení ani v souvislosti s protokolem a jeho užitím jako důkazního prostředku. Teorii žalobce o tom, že ze strany třetí osoby se jednalo buď o podání vysvětlení, nebo o svědeckou výpověď, považuje žalovaný za absurdní, neboť v rámci protokolu se běžně zaznamenává ústní jednání, které při místním šetření proběhne. Na předmětný protokol je tedy nutné nahlížet jako na listinu dokladující skutkový stav, o kterém není sporu. Třetí osoba se k porušení povinnosti sama přiznala, obsah protokolu nerozporovala a podepsala jej. Skutkový stav tak lze mít za dostatečně prokázaný. K námitce absence vypořádání se s materiální stránkou přestupků žalovaný nejprve uvedl, že pokud se týče pozměnění citace

rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak žalovaný provedl určité zobecnění za účelem vystižení základní myšlenky rozsudku ohledně formální a materiální stránky přestupku, přičemž se v žádném případě nemůže jednat o jakékoliv porušení práv žalobce. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že v daném případě nenastaly žádné zvláštní okolnosti, které by vylučovaly porušení či ohrožení právem chráněného zájmu, přičemž nelze zjednodušeně dospět k závěru, že pokud zde nejsou „viditelné“ následky, neexistuje zde společenská škodlivost. Jednání žalobce lze bezpochyby považovat za společensky škodlivé, poškozující jednak primární cíl evidence tržeb, kterým je narovnání přehledu pro účely správy daní dle § 1 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný připomněl, že odstranění protiprávního stavu není polehčující okolností, jak již uvedl v napadeném rozhodnutí. K námitce nepřiměřenosti udělené pokuty žalovaný pak dodává, že na základě údajů o tržbách za rok 2017 a daňového přiznání za rok 2016 získal orientační přehled o majetkových poměrech žalobce, když především jejich porovnáním zjistil, zda tržby z daňového portálu za rok 2017 ve srovnání s tržbami za rok přecházející jsou srovnatelné, zda nemají klesající tendenci. Výše příjmů byla zjišťována pouze z důvodu, zda stanovená výše pokuty není pro žalobce likvidační. Žalovaný se rovněž v napadeném rozhodnutí zcela vypořádává s námitkou přičtení pouze přitěžujících okolností, stejně jako s možností udělení napomenutí. Žalovaný má tedy za to, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobcem a je plně přezkoumatelné a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Dne 22. 11. 2018 byla soudu doručena replika žalobce, ve které uvádí, že nadále trvá na nepoužitelnosti protokolu o místním šetření jako důkazního prostředku, stejně jako na tom, že protokol o místním šetření sám o sobě není dostatečným důkazním prostředkem, jelikož třetí

osoba nebyla řádně poučena, a tudíž její vyjádření nelze v řízení použít. Své argumenty žalobce podpořil judikaturou jak ze správního práva, tak také z oblasti trestního práva, a to s odkazem na obecné zásady správního trestání. Žalobce dále nesouhlasil s vyjádřením žalovaného ohledně určitého zobecnění citovaného rozsudku a naopak setrval na svých původních závěrech o povinnosti správních orgánů v rozhodnutí řádně vyhodnotit materiální stránku přestupku. Závěrem uvedl, že při ukládání pokuty nelze vycházet z výše evidovaných tržeb, neboť se nejedná o reálný, skutečný a nadto čistý příjem poplatníka.

5. Ve věci u podepsaného soudu proběhlo dne 15. 5. 2019 ústní jednání. Strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalobce nově namítl vadnou formulaci výroku a požádal soud o uplatnění jeho moderačního práva ve vztahu k uložené pokutě.
6. Krajský soud rozsudkem č. j. 25 Af 26/2018-60 ze dne 15. 5. 2019 uplatnil své moderační právo a rozhodl o snížení pokuty uložené žalobci na částku 1 000 Kč. Ve zbytku žalobu zamítl.
7. Proti moderačnímu výroku uvedeného rozsudku podal žalovaný 21. 6. 2019 kasační stížnost.
8. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 7 Afs 230/2019-34 ze dne 12. 12. 2019 rozsudek Krajského soudu zcela zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pokud se týče uplatnění moderačního práva, soud připomenul judikaturu správních soudů, dle níž může být toto využito správními soudy jen v případě *zjevné* nepřiměřenosti, a spíše v případech sankcí výrazných (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 30/2004-82 ze dne 30.

11. 2005, Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 250/2004-48 ze dne 16. 11. 2004, Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 55/2017-93 ze dne 24. 4. 2018, Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 96/2000-62 ze dne 21. 8. 2003, Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 22/2012-23 ze dne 19. 4. 2012). K projednávané věci pak mj. uvedl: „...žalobci byla uložena pokuta ve výši 6 500 Kč, což představuje 1,3 % ze zákonného rozpětí pro každý ze spáchaných přestupků. Pokuta se tedy pohybovala u dolní hranice zákonné sazby. Na tomto závěru přitom ničeho nemění fakt, že zákonodárce sazbu pokuty ponechal ve stejné výši pro fyzické i právnické osoby (skutečnost, že se jedná o fyzickou osobu, může nicméně být zohledněna v rámci zkoumání majetkových poměrů přestupce, k tomu viz dále). Přehlédnout přitom nelze ani § 41 odst. 2 přestupkového zákona, podle kterého jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísneji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky. Z výše citované judikatury přitom plyne, že za popsané situace (vysoká typová závažnost jednání a pokuta uložená při hranici dolní sazby) by zde musely být zásadní skutečnosti (polehčující okolnosti, majetkové poměry přestupce atp.), které by uloženou pokutu činily zjevně nepřiměřenou. (...) Kasační soud totiž nemůže (ve shodě se stěžovatelem) předně souhlasit s tím, že by za polehčující okolnost bylo možno považovat délku doby od zavedení evidenční povinnosti. Krajský soud v rozsudku uvedl, že je třeba přihlídnout k tomu, že od zavedení povinnosti elektronické evidence tržeb v maloobchodu (1. 3. 2017) do okamžiku spáchaní přestupků (24. 8. 2017) uplynula nedlouhá doba, která mohla zdůvodnit „neautomatizovaní“ či neosvojení si úkonů spojených s EET na straně povinných subjektů. Kasační soud dobu přesahující 5 měsíců nepovažuje za natolik krátkou, aby závažnost spáchaných přestupků bylo možno »omluvit« neosvojením si povinnosti zadat tržbu do pokladního systému a vydat účtenku (tj. úkonů, které osoba na pozici prodavačky činila na každodenní bázi již před zavedením evidenční povinnosti). Nutno dodat, že sama zaměstnankyně žalobce při místním šetření uvedla, že účtenky běžně vydává (viz protokol č. j. 2990876/17/3205-60561-809915). Kromě právě uvedené skutečnosti (doby od zavedení evidence tržeb) pak krajský soud v rozsudku zohlednil pouze skutečnosti, které jako polehčující okolnosti posoudily již správní orgány. Byl nicméně názoru, že těmto měla být přisouzena vyšší váha. S tím se kasační soud neztotožnil. Jedná se totiž o skutečnosti, které nevypovídají ničeho natolik zásadního o situaci žalobce, že by zapříčiňovaly zjevnou nepřiměřenost sankce uložené na samé spodní hranici zákonné sazby (viz výše). Uvedené platí zejména pro skutečnost, že se jednalo pravděpodobně o neúmyslné jednání způsobené vysokou fluktuací zákazníků a četností tržeb v malých částkách. Uvedené totiž platí pro prakticky veškeré provozovny zabývající se maloobchodem. Cílem zákona o EET je přitom narovnat podnikatelské prostředí ve všech segmentech trhu bez ohledu na velikost

daňového subjektu (viz body 16 a 78 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 26/16 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 Afs 45/2019 - 55). Pokud pak jde o krajským soudem zdůrazněnou preventivní funkci pokuty, která měla být zachována tím, že předchozí ani následná místní šetření neodhalila žádné porušení zákona o EET, nutno v souladu s výše citovanou judikaturou připomenout i represivní funkci pokuty a potřebnost toho, aby pokuta odradila od nezákonného postupu i další adresáty stejných zákonných povinností. Zjevnou nepřiměřenost pokuty pak nelze konečně dovodit ani z toho, že žalobce »je spíše drobným podnikatelem, kde i nevelké rozdíly v uložené sankci mohou být výrazněji pociťovány v jeho majetkové sféře«. Jedná se totiž pouze o obecné konstatování, které žalobce jakkoli nevylučuje z množiny veškerých »drobných podnikatelů«. Správní orgány se přitom majetkovou sférou žalobce zabývaly a jejich posouzení

této otázky aproboval i krajský soud. (...) Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že žalobci mohlo být kladeno k tíži spáchání dvou přestupků. Ačkoliv lze krajskému soudu přisvědčit v tom, že dané přestupky (nezaevidování tržby a nevystavení účtenky) budou velmi často spáchány současně, nic to nemění na skutečnosti, že se jedná o dvě samostatné skutkové podstaty, které mohou být spáchány samostatně. (...) Z § 40 písm. b) přestupkového zákona tedy vyplývá, že lze zohlednit i skutečnost, že došlo ke spáchání více přestupků. Uvedený aspekt tedy mohly správní orgány reflektovat i při ukládání pokuty (podpůrně viz i rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 5 As 259/2015-33). Lze nicméně dodat, že spáchání dvou přestupků nebylo správními orgány vyhodnoceno jako zásadní přitěžující okolnost, o čemž svědčí fakt, že žalobci byla za spáchání obou přestupků uložena pokuta představující pouze 1,3 % ze zákonného rozmezí.“

9. Žalobce následně v podání ze dne 28. 1. 2020 namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vadnou formulaci výroku a absenci přičitatelnosti jednání třetí osoby vůči žalobci a brojil proti využití protokolu o místním šetření, neboť nahrazuje výslech svědka v režimu trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. K moderaci trestu poukázal na to, že v souladu s čl. 6 Úmluvy, důvodovou zprávou, judikaturou Ústavního soudu a komentářovou literaturou musí soud přezkoumat *všechny aspekty* uloženého trestu. Nicméně správní soudy svým restriktivním výkladem omezily možnost přezkumu prosté přiměřenosti trestů. Požadavek *zjevné* nepřiměřenosti je v rozporu se závěry Ústavního soudu a požadavky Úmluvy, jak jsou vyloženy Evropským soudem pro lidská práva – zejména ve věci Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku. Žalobce poukázal rovněž na judikaturu francouzské Státní rady, německou úpravu a slovenskou doktrínu. Dále žalobce uvedl, že uložená pokuta splňovala hledisko *zjevné* nepřiměřenosti, a to s ohledem na individuální poměry žalobce; pokuta ve výši 6 500 Kč dosahovala $\frac{3}{4}$ měsíčních jeho příjmů, uvrhla jej pod životní minimum a negativně se dotkla i osoby výživou na žalobci závislé. Zdůraznil ústavní požadavek na diferenciaci pokuty jakožto trestu (nálezn Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Žalobce závěrem navrhl přerušení řízení s ohledem na možné podání návrhu na zrušení části § 78 s. ř. s. Žalobce přitom navrhl soudu, aby uvedený návrh podal případně i sám krajský soud.
10. U jednání právní zástupkyně žalobce zopakovala argumentaci obsaženou v podání ze dne 28. 1. 2020. Dále vznesla námitku rozporu uložené výše pokuty s praxí správních orgánů, kdy Generální ředitelství cel udělovalo za přestupky dle § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o EET pokuty ve výši 500 Kč. Dále uvedla, že rozsudek č. j. 7 Afs 230/2019-34 byl v plném znění bez anonymizace dne 12. 12. 2019 zveřejněn na internetové podobě úřední desky NSS, a to po dobu nejméně 2 měsíců. Tím došlo nepřímo k nástupu účinků totožných s trestem zveřejnění rozhodnutí o přestupku dle § 50 přestupkového zákona. Celkový trest včetně onoho zveřejnění je tak vůči žalobci nepřiměřený. Zároveň žádala o zohlednění aktuálních poměrů žalobce. Žalovaný uvedl, že obvyklou sankcí v obdobných případech byla částka 15 000 Kč, jak je uvedeno i v napadeném rozhodnutí. Poukázal na rozdíl mezi samotným nevydáním účtenky a nezaevidováním tržby.
11. V nedatovaném podání došlém soudu 19. 3. 2020 žalobce soudu sdělil, že dosahuje nízkých marží, kdy např. na rohlíku má marži 50 haléřů; k zaplacení pokuty by musel prodat 15 000 rohlíků, což učiní v horizontu cca jednoho roku. V podání ze dne 16. 3. 2020 žalobce doložil důkazní návrhy ke zveřejnění rozsudku NSS a zdůraznil medializaci svého případu i s odkazem

na internetové články. K aktuálním majetkovým poměrům uvedl, že jeho čisté příjmy poklesly, má neuhrazené odvody ve výši 13 680 Kč, neuhrazenou fakturu za nájem ve výši 6 513 Kč a neuhrazené faktury dodavatelům. Na nezletilé dítě má měsíční náklady okolo 2 500 Kč měsíčně. Na SIPO platí 4 140 Kč; na podnikatelském bankovním účtu je dlouhodobě v mínusu. Generální prevence již byla naplněna formou medializace, soud by měl proto moderovat s ohledem na nízké čisté denní příjmy. V nedatovaném podání došlém soudu 17. 3. 2020 žalobce soudu předložil vyjádření NSS, v němž NSS přiznal možnost nalezení neanonymizovaného znění rozsudku ve věci žalobce prostřednictvím internetových vyhledávačů i po svěšení rozsudku z úřední desky soudu.

12. V podání ze dne 9. 5. 2020 žalobce rekapituloval své žalobní námitky.
13. Žalovaný v podání ze dne 21. 5. 2020 poukázal a to, že i v řízení o přezkoumání rozhodnutí o přestupku soud nepřihlíží ke včas neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ke zveřejnění rozsudku Nejvyšším správním soudem uvedl, že toto je mimo gesci správních orgánů, navíc o medializaci případu se žalobce zasloužil sám. Žalovaný odkázal na internetové články o pokutách ukládaných v oblasti EET, z nichž plyne, že výše uložená žalobci se nikterak nevymykala pokutám běžně ukládaným. Několikaleté podnikání žalobce se ztrátou nemůže být důvodem pro „generální pardon“, neboť takovéto subjekty by byly zcela vyňaty z působnosti zákona.
14. Z jednání dne 25. 5. 2020 se obě strany omluvily.
15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a – jsa vázán dřívějším zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu – dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 24. 8. 2017 provedl prvostupňový správní orgán místní šetření dle ust. § 80 odst. 3 daňového řádu v souladu s výkonem působnosti k prověřování plnění povinností při evidenci tržeb dle ust. § 2 odst. 1 zákona o evidenci tržeb. Místní šetření proběhlo v provozovně žalobce za účasti třetí osoby – prodavačky a byl o něm sepsán protokol. Z protokolu poté vyplývá, že v rámci místního šetření provedl správce daně kontrolní nákup koláče v celkové hodnotě 10 Kč. Po předání zboží a peněz nebyla tržba zaevidována v pokladním zařízení a správci daně nebyla vytištěna a předána účtenka. Na otázku správce daně: *„Z jakého důvodu jste nevystavila účtenku?“* poté prodavačka odpověděla: *„Zákazníkovi před vámi jsem účtenku vydala, běžně účtenku vystavuji a předávám zákazníkům, ale ve vašem případě jsem tak neučinila. Přisuzuji to neuváženosti.“* Dne 2. 11. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dle ust. § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb neodeslal datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně a zároveň podle ust. § 29 odst. 1 písm. b) stejného zákona nevystavil účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne. Dne 28. 11. 2017 žalobce zaslal správci daně vyjádření k zahájení řízení o přestupku. V něm uvedl, že při kontrole v jeho provozovně došlo k pochybení ze strany prodavačky, která u něj pracovala na dohodu o provedení činnosti. I přes řádné proškolení není v silách žalobce tohle kontrolovat na 100 %. Prodavačka tvrdila, že v obchodě bylo moc lidí a musela se pořádně otáčet. Žalobce měl příslibené vyjádření prodavačky, ale jelikož u něj přestala pracovat, tak jej nedodala. Žalobce dále uvedl, že nechápe, proč nebyl ke kontrole přizván, že se to mohlo vyřešit pokutou na místě a

zároveň se pozastavoval nad tvrzením správce daně, že již nemá částku 10 Kč evidovat. Žalobce v tomto vyjádření uvedl, že co se stalo, zjistil, až když dělal uzávěrku kasy, přičemž částku ihned zaevidoval. Žalobci přijde dost drsné, že má nést tíhu pochybení prodavačky. Ke svému vyjádření poté přiložil zaevidovanou účtenku. Dne 11. 12. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků na úseku evidence tržeb podle ust. § 29

odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb. V odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že žalobce jakožto podnikající fyzická osoba je nositelem práv a povinností stanovených příslušnými ustanoveními zákona o evidenci tržeb, jeho odpovědnost za spáchané přestupky je objektivního charakteru a není tedy rozhodné, že k porušení povinnosti došlo opomenutím obsluhy v provozovně, za všechny spáchané přestupky je odpovědný žalobce. Při úvaze o naplnění materiální stránky přestupku prvostupňový správní orgán uvedl, že již stanovením formální znaků určité skutkové podstaty přestupků zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude daný skutek společensky škodlivý. Společenskou škodlivost vytýkaných skutků přitom správní orgán spatřoval jednak v porušení povinností vyplývajících z předmětu a účelu zákona o evidenci tržeb, jednak byl ohrožen veřejný zájem na očekávání společnosti, aby kontrolou dodržování povinností stanovených zákonem byla řádně zajištěna i ochrana fiskálních (ekonomických) zájmů státu. Při určení druhu a výše správního trestu prvostupňový správní orgán nejdříve konstatoval, že vzhledem k tomu, že došlo ke spáchání dvou skutků a s přihlédnutím k jejich společenské škodlivosti nelze uložit správní trest ve formě napomenutí. Správní orgán tedy s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem, stejně jako přitěžujícím okolnostem a příjmům obviněného uložil žalobci pokutu, jejíž výše je dle jeho názoru v konkrétním případě přiměřená a odpovídající. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce dne 28. 12. 2017 odvolání, ve kterém uplatňuje obdobné námitky jako nyní v projednávané žalobě. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že změnil ve výroku rozhodnutí výši uložené pokuty z 10 000 Kč na 6 500 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté souhlasil s nutností posouzení otázky přičitatelnosti jednání třetí osoby žalobci a takto učinil. Dle žalovaného si lze jen těžko představit situaci, kdy prodavačka v provozovně při prodeji potravinářského zboží nezaevidováním tržby a nevystavením účtenky nejednala s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti obviněného, tedy že se z její strany jednalo o exces. Žalovaný k tomu dále uvedl, že třetí osoba se k porušení povinnosti sama přiznala, přičemž z jejího vyjádření vyplývá, že k porušení povinnosti došlo v rámci běžného plnění úkolů vyplývajících z postavení zaměstnance. K nepřezkoumatelnosti úvahy o naplnění materiální stránky přestupku nejprve žalovaný uvedl, že nelze za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí z důvodu dílčího nedostatku odůvodnění a dále uvedl, v čem spatřuje společenskou škodlivost vytýkaného jednání, a sice že jednak porušuje cíl evidence tržeb a jednak naplnění druhotného institutu evidence tržeb, tj. správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Na odvolací námitku nepřiměřené výše pokuty žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem. On sám však při stanovení výše pokuty přihlédl navíc k dalším polehčujícím okolnostem spočívajícím ve zjištění neporušení zákona o evidenci tržeb u tří následně provedených kontrol, stejně jako v připuštění skutečnosti, že ze strany třetí osoby mohlo dojít k neúmyslnému pochybení, a to z důvodu vysoké fluktuace zákazníků. Z pohledu majetkových a ekonomických poměrů

obviněného žalovaný považuje uloženou pokutu za přiměřenou, a to s ohledem na údaje uvedené v daňovém přiznání žalobce za rok 2016 a z údajů o tržbách žalobce.

17. Z otisku rozsudku NSS sp. zn. 7 Afs 230/2019 a jeho sdělení č. j. S 114/2020-4 ze dne 16. 3. 2020 soud zjistil, že uvedený rozsudek byl i po svěšení z elektronické úřední desky NSS dne 26. 12. 2019 dostupný vyhledávačem Google (i jinými vyhledávači) díky jeho indexaci. Rozhodnutí ve věci žalobce bylo manuálně skryto až poté, co si na možnost vyhledávání neanonymizovaného rozhodnutí stěžoval podáním, doručeným NSS dne 3. 3. 2020.
18. Podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně.
19. Podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci tržeb se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne.
20. Podle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb lze za přestupek uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) nebo b).
21. K námitce nedostatečného výčtu právních předpisů krajský soud předně uvádí, že povinností správního orgánu bylo uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu) a právní kvalifikaci skutku (§ 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „přestupkový zákon“). Této povinnosti správní orgány dostály, neboť ji nelze vykládat tak, že by správní orgány musely uvádět i procesní předpisy, upravující správní postup předcházející napadenému rozhodnutí (např. daňový řád) či ustanovení zákona zprostředkovaně se vztahující k výroku rozhodnutí (např. definice přestupku v § 5 přestupkového zákona). Žalobní námitka proto není důvodná. Soud navíc podotýká, že žalobce blíže nespecifikoval, v čem konkrétně se projevuje absence výčtu jednotlivých rozhodnutí do zákonnosti, srozumitelnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jak plyne z judikatury, i pochybení spočívající v neuvedení určitého ustanovení ve výroku rozhodnutí nemusí být důvodem pro kasační zásah správního soudu, nemá-li vliv na jasnost a srozumitelnost rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46; publ. pod č. 3656/2018 Sb. r. NSS).
22. K námitce přičitatelnosti jednání třetí osoby žalobci soud předně uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný v rámci řízení o odvolání překročil své pravomoci, když doplnil úvahy o přičitatelnosti jednání, které v prvostupňovém správním rozhodnutí chyběly. Správní řízení je vystavěno na zásadě jednotnosti, což znamená, že řízení od okamžiku jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí tvoří jeden celek. Odvolací správní orgán je proto naopak oprávněn napravit případná pochybení prvostupňového správního orgánu – tedy nejen jeho nesprávné úvahy korigovat, ale také v případě jejich absence je doplnit. Pokud tedy lze vady řízení a prvostupňové správní rozhodnutí napravit v odvolacím řízení, měl by tak odvolací orgán učinit, místo toho, aby dané rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému řízení před správním orgánem I. stupně (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-28, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 As 293/2015-33). Žalovaný tedy *a priori* nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud chybějící úvahy do

odvolacího rozhodnutí nově zahrnul. Je pravdou, že tato pravomoc odvolacího orgánu není bezbřehá, protože jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, „nedostatky odůvodnění rozhodnutí nelze odstranit v odvolacím řízení tehdy, jsou-li natolik rozsáhlé, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí, zejména je-li prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, resp. odůvodnění rozhodnutí zcela absentuje.“ Krajský soud, shodně s žalovaným, připouští jistou strohost odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí v otázce odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek, cílenou pouze na objektivní odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupky na úseku evidence tržeb. Zároveň je ale potřeba konstatovat, že se nejedná o případ, kdy odůvodnění prvoinstančního správního orgánu je zcela nepřezkoumatelné, nebo odůvodnění takového rozhodnutí zcela absentuje, neboť obsahuje alespoň částečnou úvahu o odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek. Žalovaný tedy nejednal v rozporu se zákonem, když pouze zpřesnil, respektive doplnil úvahy správního orgánu I. stupně o odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek, kdy jejich základ lze nalézt již v prvostupňovém rozhodnutí. Správní orgány dostatečně a zcela správně vyhodnotily přičitatelnost jednání zaměstnankyně žalobce ve vazbě na místní, časovou i věcnou souvislost s výkonem jeho podnikání. I tato námitka je proto nedůvodná.

23. Namítli-li žalobce u jednání vadu výroku, spočívající v absenci údaje o třetí osobě, jejíž jednání je přičitatelné žalobci, jedná se o novou, opožděně vznesenou námitku, která nebyla uplatněna ve lhůtě stanovené v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.
24. Totéž platí o námitce, že výše uložené pokuty neodpovídala obvyklé praxi při ukládání pokut za porušení zákona o EET. (Proto soud ani neprováděl dokazování ohledně tvrzení v této námitce obsažených.)
25. Soud zároveň nemůže přisvědčit ani námitce týkající se protokolu o místním šetření a jeho nemožnosti použít jej jako důkaz. Primárně je nutné v této otázce odkázat na ustanovení § 93 daňového řádu, které zásadně připouští užití všech podkladů jako důkazního prostředku. Nicméně nelze zároveň tvrdit, že protokol o místním šetření je důkazem neotřesitelným, jehož závěry nemohou být dále v řízení zpochybněny. K tomu nicméně dochází za situace, kdy ze strany žalobce je napadána věcná správnost kontrolních zjištění, a tyto námitky jsou podloženy jinými důkazními návrhy. Takto se ovšem v nyní přezkoumávaném případě nestalo. Žalobce v průběhu celého správního řízení nenapadal věcnou správnost předmětného protokolu, případně nevzněl jediný důkazní návrh způsobilý vyvrátit skutková zjištění učiněná správcem daně v rámci místního šetření. Žalobce naopak ve svém vyjádření k zahájení řízení o přestupku ze dne 28. 11. 2017 uvedl, že při kontrole došlo k pochybení ze strany prodavačky, čím *de facto* potvrdil, že se jednak skutek stal, ale také, že se stal tak, jak jej popsal správce daně v protokole o místním šetření. Žalovaný tedy nepochybil, když v následném správním řízení použil protokol o místním šetření jako listinný důkaz prokazující skutkový stav, o němž nebyly pochybnosti. Soud se zároveň neztotožnil s nastíněnou úvahou žalobce o povaze samotného vyjádření prodavačky zaznamenaného v protokole o místním šetření. Předně třetí osoba svým vyjádřením neuvedla ke skutkovému stavu nic nad rámec již zjištěných skutečností vyplývajících přímo z protokolu. Její vyjádření směřuje toliko k formě zavinění vytykaného jednání. Zjištění skutečností rozhodných pro vyslovení viny a trestu není vůbec vystavěno na obsahu vyjádření zmíněné prodavačky žalobce. Daňový řád stanoví povinnost třetí osoby poskytnout správci daně potřebnou součinnost (§ 6 odst. 2), spočívající mimo jiné i v ústním jednání se správcem daně, tedy ve vyjádření. Krajský soud

proto opakuje, že bylo plně v procesní dispozici žalobce navrhnout důkazy vyvracející zjištěné skutečnosti (typicky výslech třetí osoby) v případě, že se zjištěnými skutečnostmi nesouhlasil. Vzhledem k tomu, že protokol o místním šetření byl řádně použit jako důkazní prostředek, je lichá i další námitka žalobce týkající se minima důkazů, které žalobce použil jako podklad pro své rozhodnutí. Žalovaný z provedených důkazů měl prokázaný skutkový stav bez jakýchkoli pochybností a krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce ani jednou v průběhu správního řízení nenapadal závěry správních orgánů týkající se skutkového stavu.

26. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. S žalobcem se ovšem dá souhlasit v té míře, že nepřezkoumatelnost je stav, kterým napadené rozhodnutí buďto trpí, nebo netrpí. Krajský soud však došel k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Žalovaný zcela srozumitelným způsobem uvedl, na základě jakých podkladů vycházel, jak tyto hodnotil a jaké závěry z nich učinil.

27. Pokud se týče namítané materiální stránky přestupku, soud zcela přisvědčuje žalovanému (ve shodě s jím citovanými judikáty Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45), že jsou-li naplněny formální znaky přestupku, lze předpokládat naplnění určité míry společenské škodlivosti (tedy naplnění znaku materiální stránky), ledaže by byly zjištěny okolnosti neběžné a zároveň významné, jež by materiální znak přestupku vylučovaly. Správní orgán ani přes tuto obecnou premisu ale nemůže na zdůvodnění tohoto nedílného znaku přestupku rezignovat, je-li ze strany pachatele rozporován. Pokud prvostupňový správní orgán dovodil – a žalovaný se s jeho názorem ztotožnil

– že materiální stránka spáchaného přestupku spočívá v tom, že „v důsledku porušení povinnosti nejpozději při uskutečnění tržby odeslat údaje o ní datovou zprávou správci daně a nejpozději při uskutečnění tržeb vystavit účtenky tomu, od koho plynou, došlo jednak k samotnému porušení povinností vyplývajících z předmětu a účelu ZoET, jednak byl ohrožen veřejný zájem na očekávání společnosti, aby kontrolou dodržování povinností stanovených ZoET by řádně zajištěna i ochrana fiskálních (ekonomických) zájmů státu“, pak i zdejší soud shledává v tomto jednání naplnění materiální stránky nebezpečnosti jednání žalobce. Otázka výše nezaevidované částky pak není důvodem pro vyslovení závěru o absenci materiální stránky nebezpečnosti takového jednání. Nutno mít na zřeteli, že cílem elektronické evidence tržeb je účinný výběr daní a narovnání podnikatelského prostředí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16). Chráněna je tedy funkčnost celého hospodářského systému, nikoli jen fiskální zájem státu na vybrání daně v určité výši. Výše nezaevidované částky je ale okolností, která může mít význam pro úvahy o výši udělované sankce. I tato námitka je tedy nedůvodná. V možné manipulaci se zněním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze strany žalovaného soudu není zřejmé, v čem konkrétně by žalobce byl tímto dotčen na svých právech. Žalované rozhodnutí je vystavěno na základě zákonných ustanovení a citovaná judikatura je tedy pouhým doplňkem pro podporu argumentů. Pokud bylo rozhodnutí shledáno v souladu se zákonem, žalobce nemohl být, byť pozměněným zněním rozsudku, na svých právech dotčen.

28. Pokud se týče námitek co do úvah správních orgánů při stanovování výše pokuty, soud předně nesouhlasí s názorem žalobce, že správní orgány při ukládání pokuty přihlížely pouze k přítěžujícím okolnostem, aniž by vzaly v potaz okolnosti polehčující. Nelze než

v této otázce odkázat přímo na text prvostupňového rozhodnutí, které uvádí jako polehčující okolnosti fakt, že ačkoli byl žalobce již vícekrát na úseku evidence tržeb kontrolován, nebyl dosud za taková porušení sankcionován a spáchání skutku výslovně nepopřel. Zároveň nelze opomenout, že žalovaný vzhledem k třem následným proběhnuvším kontrolám u žalobce snížil původně uloženou výši pokuty na 6 500,- Kč. Ani závěru o nemožnosti uplatnění napomenutí z důvodu spáchání dvou skutků a míře společenské škodlivosti, pak nelze v uvedeném ohledu nic vytknout. Krajský soud nemůže žalovanému ničeho vytknout ani v případě zjišťování majetkových poměrů žalobce. Správní orgány při ukládání správních trestů vycházejí při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které si opatří samostatně bez součinnosti účastníka řízení. Ačkoli je patrné, že z přehledu tržeb nevyplývá celková ekonomická situace žalobce, žalovaný tímto vyloučil likvidační charakter ukládané pokuty. Žalobce zároveň netvrdil nic, co by prokazovalo opak.

29. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
30. Uvedené ustanovení je správními soudy konstantně vykládáno v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 22/2012-23 ze dne 19. 4. 2012, publ. pod č. 2672/2012 Sb. r. NSS, z něž plyne, že smyslem a účelem moderace je korekce sankce v případech, že by tato sankce, pohybuje se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.
31. Žalobce předně namítal, že zákonná norma a její ustálená interpretace neodpovídá požadavkům vyplývajícím z čl. 6 Úmluvy, zakotvujícím právo na spravedlivý proces ve věcech civilních a trestních. Žalobce se dovolával zejména rozsudku ve věci Ramos Nunes de Carvalho e Sá proti Portugalsku ze dne 6. 11. 2018. K tomu krajský soud uvádí, že uvedený rozsudek meritorně neřeší rozsah moderačního práva soudů při přezkumu trestních obvinění, neboť skutkový stav v dané věci vůbec jako „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 dle engelovských kritérií neposoudil (srov. §§ 121-128 cit. rozsudku). Krajský soud proto neshledal důvod k přerušení řízení a k předložení návrhu Ústavnímu soudu, jak požadoval žalobce.
32. Pokud se týče tvrzených majetkových poměrů žalobce, tyto soud neshledal ve světle závazného právního názoru jako relevantní pro zvrácení závěru o tom, že není na místě uloženou sankci moderovat. Soud zdůrazňuje nízkou výši uložené pokuty, která sama o sobě je ve světle judikatury správních soudů indikátorem pro výjimečný moderační zásah soudu, jak výše uvedeno. Dále pak i existenci nejen polehčujících, ale i přitěžujících okolností v projednávaném deliktu. Rovněž se soud ztotožňuje se žalovaným, že nelze zohledňovat tvrzené závazky, které na sebe žalobce v souvislosti s podnikáním bere a není schopen je pak včas a řádně splnit. Tvrzení žalobce ohledně jeho poměrů dokládají nanejvýš citelnost sankce, nikoli však její likvidační charakter či zjevnou nepřiměřenost.

Nic v tvrzeních žalobce ohledně jeho poměrů nepředstavovalo zásadní změnu oproti stavu, z něhož vycházel Nejvyšší správní soud při formulaci svého závazného právního názoru.

33. Pokud se týče námitky, že uložený trest není přiměřený s ohledem na přistoupení dalšího „trestu“ v podobě přístupnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu po dobu více než dvou měsíců po svěšení rozsudku z úřední desky, k tomu krajský soud poznamenává, že je zásadní rozdíl mezi přestupkovým řízením, které je principiálně neveřejné, a soudním řízením, které je principiálně veřejné. Nelze proto srovnávat trest zveřejnění rozhodnutí o přestupku (§ 50 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) s neanonymizovaným zpřístupněním rozsudku NSS. Nutno podotknout, že rozsudek byl uveřejněn v plném znění od 12. 12. 2019 do 26. 12. 2019 zcela v souladu s § 49 odst. 12 s. ř. s. ve světle výkladu podaného Ústavním soudem ve věci Pl. ÚS 38/18 ze dne 18. 6. 2019, přičemž toto zveřejnění nemělo žádnou sankční povahu, nýbrž bylo reflexem zásady veřejnosti soudního řízení, zakotvené v čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Podání správní žaloby ze strany žalobce nutně znamenalo, že tento svůj dosud neveřejný spor přenáší do veřejného prostoru, z něhož nemůže být po skončení soudního řízení již vyeliminován. Drobné pochybení Nejvyššího správního soudu při zpřístupňování neanonymizovaného rozhodnutí tak nemůže být srovnatelné se správním trestem zveřejnění rozhodnutí o přestupku a nemůže být relevantní pro úvahy o možné moderaci uloženého trestu soudem.
34. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti žádné nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Kasační stížnost je možno podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 25. května 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu